

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 452/2018-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. augusta 2018 zloženom z predsedníčky senátu Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného URBAN FALATH GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., advokátska kancelária, Zámocké schody 2/A, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Ondrej Urban, MBA, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd v spojení s čl. 2 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 5 Csp 20/2017 zo 17. apríla 2018 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. júna 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného URBAN FALATH GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., advokátska kancelária, Zámocké schody 2/A, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Ondrej Urban, MBA, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd v spojení s čl. 2 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 Csp 20/2017 zo 17. apríla 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“) a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Zo sťažnosti a z pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ bol ako žalobca účastníkom konania vedeného okresným súdom vedeného pod sp. zn. 5 Csp 20/2017 o určenie bezúročnosti spotrebného úveru a určenie výšky jednotlivých splátok spotrebného úveru. Rozsudkom sp. zn. 5 Csp 20/2017 z 19. júna 2017 okresný súd žalobe sťažovateľa vyhovel a priznal mu nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Žalovaný podal odvolanie proti označenému rozsudku okresného súdu a v odvolacom konaní bol úspešný, pretože Krajský súd v Trenčíne rozsudkom sp. zn. 17 Co 344/2017 zo 4. októbra 2017 zmenil rozsudok okresného súdu z 19. júna 2017 tak, že žalobu zamietol a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

V zmysle označeného rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo 4. októbra 2017 okresný súd uznesením (vydaným vyšším súdnym úradníkom, pozn.) sp. zn. 5 Csp 20/2017 zo 17. apríla 2018 zaviazal sťažovateľa nahradiť žalovanému trovy konania pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku za odvolanie v sume 398 € a trov právneho zastúpenia

v sume 1 203,45 €. Proti uzneseniu zo 17. apríla 2017, ktoré vydal vyšší súdny úradník, podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej okresný súd rozhodol napadnutým uznesením sp. zn. 5 Csp 20/2017 zo 17. apríla 2018 (vydaným sudcom, pozn.) tak, že sťažnosť zamietol ako nedôvodnú.

Sťažovateľ v sťažnosti v podstatnom uvádza:

„Okresný súd Považská Bystrica konal týmto spôsobom vädne, osvojil si nesprávne právne posúdenie veci, nezistil riadne skutkový stav a nezrejmil svoje závery v dôsledku čoho napadnuté uznesenie trpí vadou nepreskúmateľnosti, zmätočnosti a arbitrárnosti.

Sťažovateľ sa v celom rozsahu nestotožnil s právnym názorom Okresného súdu Považská Bystrica, ktorý sa v predmetnom odôvodnení absolútne nezaoberal otázkou posudzovania a hodnotenia účelnosti a hospodárnosti vykonania jednotlivých úkonov právnej služby.

Vo všeobecnosti platí, že za trovy konania môžu byť považované iba také výdavky, ktoré sú preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené, ak vznikli v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Atribúty odôvodnenosti výdavku a jeho účelnosti predstavujú navzájom sa prelínajúce aspekty dôvodnosti priznania nároku na náhradu onoho výdavku, pričom vo všeobecnosti možno považovať výdavok za odôvodnený a účelný, ak bol zapríčinený nevyhnutnosťou alebo potrebou jeho vynaloženia pri dosahovaní legitímneho cieľa a to efektívneho uplatnenia alebo racionálneho bránenia subjektívneho práva v spore.

Berúc do úvahy všetky podstatné okolnosti je tak nesporné, že Okresný súd Považská Bystrica v odôvodnení Uznesenia II nepodal adekvátnu zákonnú odpoveď na všetky Sťažovateľom namietané kľúčové skutočnosti.

... Sťažovateľ ako spotrebiteľ je osobne oslobodený od platenia súdnych poplatkov vo všetkých konaniach, v ktorých požíva status spotrebiteľa, inak povedané, vo všetkých sporoch, ktoré vznikli zo spotrebiteľskej zmluvy a druhou stranou je podnikateľ (dodávateľ) a to v každom konaní, ktoré v rovine nárokov má svoj základ v spotrebiteľskej zmluve.

Túto skutočnosť, však Okresný súd Považská Bystrica nevzal absolútne do úvahy, nakoľko podávajúc svojvoľný výklad jednotlivých ustanovení vnútroštátnych právnych predpisov len stroho skonštatoval, že súd správne zaviazal žalobcu, t.j. Sťažovateľa na jeho

úhradu žalovanému, keďže podľa jeho názoru išlo o trovy, ktoré preukázateľne vynaložil žalovaný v konaní. S uvedeným názorom sa Sťažovateľ v celom rozsahu nestotožňuje a to práve z dôvodu, že Sťažovateľ ako spotrebiteľ je oslobodený v danom konaní priamo zo zákona od platenia súdnych poplatkov a to práve z dôvodu, že požíva status spotrebiteľa a súčasne ide o spor, ktorý vyplýva zo spotrebiteľskej zmluvy.

S ohľadom na vyššie uvedené má Sťažovateľ za to, že Okresný súd Považská Bystrica zasiahol do jeho základného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie v prvom rade tým, že vec nesprávne právne posúdil, keď uložil žalobcovi, t.j. Sťažovateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 398,- Eur. Je potrebné si uvedomiť, že rozhodnutie o náhrade trov konania je súčasťou súdneho konania a preto postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom a ktorý naopak predstavuje svojvoľný a neudržateľný výklad zákona, môže nezákonne zasiahnuť do základných práv a slobôd účastníka konania.

V druhom rade je nutné podotknúť, že Okresný súd Považská Bystrica ani v Uznesení I a ani v Uznesení II nekonštatuje, na základe čoho (akého zákonného ustanovenia a akého výpočtu) dospel k záveru, že zaviazal žalobcu na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 398 EUR.

V danom prípade sa bolo predmetom sporu (konania) - určenie právnej skutočnosti - a preto nie je zrejmé, z akého základu (výšky hodnoty predmetu sporu) Okresný súd Považská Bystrica pri vyrúbení súdneho poplatku vychádzal a ako v konečnom dôsledku dospel k sume 398 EUR, čo ani jedinou vetou nezrejmil atak zaťažil svoje rozhodnutie vadou nepreskúmateľnosti, svojvoľnosti, zmätočnosti a arbitrárnosti. “

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ namieta nesprávne právne posúdenie pri určení výšky tarifnej odmeny:

„... keďže v tomto konaní išlo o spotrebiteľsky spor, kedy je v zmysle zákona potrebné pri výpočte odmeny postupovať v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v zmysle ktorého je základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je vo výške jednej trinástiny výpočtového základu (čo za úkon právnej služby v roku 2017 predstavuje sumu 68.- Eur).

Podľa názoru Sťažovateľa argumentácia Okresného súdu Považská Bystrica v danej veci nie je absolútne správna a navyiac nemá oporu v žiadnom zákonnom ustanovení, čoho

dôkazom je i tá skutočnosť, že Okresný súd Považská Bystrica v odôvodnení Uznesenia II nič nové neuviedol a nezrejmil a tak nie je Sťažovateľovi dostatočne zrejmé, o aké skutočnosti svoj právny názor opiera.

... Okresný súd Považská Bystrica prezentoval názor, že uplatnenie nároku za jeden úkon právnej služby vo výške 129,98 EUR je adekvátny s poukazom na skutočnosť, že Sťažovateľ (žalobca) si v konaní uplatnil 4 určovacie nároky a preto bolo potrebné v zmysle ustanovenia § 13 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb primerane zvýšiť tarifu odmeny.

S uvedeným právnym názorom sa nemožno stotožniť, nakoľko hoc sa jedná o 4 určovacie výroky, ide o súvisiace výroky, kedy navrhovaný výrok II. - IV. v konečnom dôsledku určujú (presne stanovujú) povinnosť plnenia žalobcu v prípade ak by súd rozhodol o tom, že posudzovaná spotrebiteľská zmluva je bezúročná a bez poplatkov.

Uvedené potvrdzuje aj fakt, že v prípade ak by Okresný súd Považská Bystrica o prvom výroku rozhodol tak, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov, vyhovel by žalobe aj vo zvyšných navrhovaných výrokoch, ktoré sa naň viažu...“

Ďalej sťažovateľ namieta, že okresný súd sa nezaoberal účelnosťou vynaložených trov konania, pričom v tejto súvislosti uvádza:

„Okresný súd Považská Bystrica v napadnutom Uznesení II ďalej uviedol, že nepovažuje námietku žalobcu, t.j. Sťažovateľa o neúčelnosti vyjadrenia žalovaného zo dňa 01. 08. 2017 za podstatnú a podľa jeho názoru, súd správne posúdil vyjadrenie žalovaného ako účelné, keďže vecne reagoval na vyjadrenie žalobcu zo dňa 18. 07. 2017.

Porušovateľ bližšie neskúmal otázku posúdenia dôvodnosti a účelnosti vykonania vyjadrenia žalovaného zo dňa 01. 08. 2017 a to i napriek tomu, že Sťažovateľ jasným spôsobom konštatoval, že dané podanie žalovaného neobsahovalo žiadnu novú právnu argumentáciu, ktorá by bola relevantná pre dané sporové konanie, ale išlo len o stručné zosumarizovanie už uvedených skutočností. I napriek tejto podstatnej námietke, Okresný súd Považská Bystrica i v tejto časti len veľmi stroho skonštatoval, že námietku žalobcu považuje za nepodstatnú, pričom ani v tejto časti Okresný súd Považská Bystrica bližšie neuviedol, resp. nešpecifikoval na základe čoho dospel k záveru, že dané podanie žalobcu považuje za účelné.

Na podporu svojej argumentácie Sťažovateľ dopĺňa, že Porušovateľ sa pri posudzovaní účelnosti vynaložených trov konania vôbec nezaoberal ani otázkou, či využitie právnych služieb advokátskej kancelárie žalovaným možno považovať za využitie ústavne zaručeného práva na právnu pomoc, alebo či ide skôr o zneužitie tohto práva na úkor protistrany, keďže žalovaný zamestnáva vlastný právny odbor a žalovanému tak nič nebránilo v tom, aby poveril zastupovaním v tomto (pôvodnom) konaní niektorého zo svojich zamestnancov.

Podľa názoru Sťažovateľa je tak napádané uznesenie potrebné považovať za vecne nesprávne a právne neudržateľné a ako také založené na svojvoľnom výklade Okresného súdu Považská Bystrica bez reálnej a logicko-právnej opory v zákone.

Berúc do úvahy vyššie uvedené namietame, že konaním a rozhodovaním Okresného súdu Považská Bystrica bolo v dôsledku jeho arbitrárneho postoja k podaniam Sťažovateľa zasiahnuté do práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie. Okresný súd Považská Bystrica bez racionálnych dôvodov (iba ničím nepodložených tvrdení) odmietol argumentáciu Sťažovateľa, čím porušil jeho právo na presvedčivé súdne rozhodnutie...“

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ navrhuje ústavnému súdu, aby po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny v spojení s čl. 2 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu, napadnuté uznesenie zruší a vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie a prizná sťažovateľovi úhradu trov konania pred ústavným súdom v sume 585,76 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti považuje za potrebné poukázať aj na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd konštantne zastáva názor, že účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (m. m. II. ÚS 88/01). Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (m. m. IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné (ťažiskové) otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (porov. právnu vetu nálezu III. ÚS 260/07; ďalej napr. aj II. ÚS 439/2016).

Pre posudzovaný prípad je významná aj judikatúra ústavného súdu, podľa ktorej rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi prislúcha zásadne týmto súdom. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov

o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (porovnaj sp. zn. IV. ÚS 248/2008, III. ÚS 580/2012).

Vo veci sťažovateľa o takéto vybočenie zo štandardov riadneho súdneho konania, resp. o taký intenzívny zásah do ústavou garantovaných práv, ktorý by kolidoval s ich podstatou a zmyslom, v napádanom postupe okresného súdu pri ukladaní povinnosti nahradiť trovy konania, ktoré vznikli protistrane v súvislosti s úspešným podaním odvolania, zjavne nejde. Okresný súd postupoval v súlade s procesnou úpravou náhrady trov konania. V zmysle ustálenej súdnej praxe ústavného súdu postup súdu v súdnom konaní, ktorý je v súlade s platným a účinným zákonom, nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

Podstatou sťažnostnej argumentácie je, že okresný súd uložil sťažovateľovi, ktorý je ako spotrebiteľ zo zákona oslobodený od súdnych poplatkov, nahradiť trovy odvolacieho konania úspešnej protistrane, ktoré zahŕňajú odvolateľom zaplatený súdny poplatok a trovy jeho právneho zastúpenia. Vo vzťahu k poplatku sťažovateľ namieta nesprávne právne posúdenie svojho zákonného oslobodenia od platenia poplatkov a vo vzťahu k trovám právneho zastúpenia najmä tú skutočnosť, že okresný súd neposudzoval ich účelnosť, ktorú sťažovateľ popiera. Sťažovateľ poukazuje najmä na nedostatočné odôvodnenie a arbitrárnosť napadnutého uznesenia okresného súdu.

V nadväznosti na sťažnostnú argumentáciu sťažovateľa ústavný súd poukazuje na relevantnú časť napadnutého uznesenia okresného súdu, v ktorej sa uvádza:

„Po preskúmaní sťažnosti žalobcu súd dospel k záveru, že túto je potrebné ako nedôvodnú zamietnuť. Pokiaľ žalobca namietal, že ho súd nesprávne zaviazal k náhrade zaplateného súdneho poplatku žalovaným za odvolanie, súd túto námietku považoval za nedôvodnú. Súd mal za preukázané, že žalovaný zaplatil titulom súdneho poplatku za odvolanie sumu 398,- Eur a s poukazom na výsledok konania, súd potom správne zaviazal

žalobcu na jeho náhradu žalovanému, nakoľko sa jednalo o trovy, ktoré preukázateľne vynaložil žalovaný v konaní. Ustanovenie § 2 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch, na ktoré poukazoval žalobca, na danú situáciu nemožno aplikovať, nakoľko sa jedná o ustanovenie, ktoré sa aplikuje pre prípad, že žalobca je osobne oslobodený od platenia súdnych poplatkov, je v konaní úspešný, a preto súdny poplatok zo žaloby znáša žalovaný, o ktorú procesnú situáciu sa v danej veci nejedná. Rovnako tak je nedôvodná námietka žalovaného, pokiaľ nesúhlasil s výškou odmeny za jeden úkon právnej pomoci vo výške 129,98 Eur s tým, že správne mal súd aplikovať § 11 ods. 1 písm. b) cit. zák. bez aplikácie § 13 ods.3 cit. zák., pričom výsledná odmena za jeden úkon by tak predstavovala sumu 68 Eur. Je nepochybné, že v danej veci žalobca uplatnil 4 určovacie nároky (1. určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, 2. určenie povinnosti zo splátky č. 82 zaplatiť len čiastku 23,95 Eur, 3. určenie, že žalobca nie je povinný zaplatiť zo splátky č. 82 čiastku 88,10 Eur, 4. určenie, že žalobca nie je povinný zaplatiť splátky od č. 83 až po splátku č. 120). Vychádzajúc z § 11 ods. 1 písm. b) zákona v spojení s § 13 ods. 3 cit. zák. súd teda správne priznal žalovanému odmenu, ktorú si uplatnil za jeden úkon právnej služby vo výške 129,98 Eur /68 + 1/3 z 204 Eur (3 x 68 Eur)/. S poukazom na uvedený výpočet mala správne výška odmeny za jeden úkon predstavovať sumu 136 Eur, avšak súd nemôže priznať žalovanému viac, než si uplatnil. Nesprávny bol aj právny záver žalobcu, keď namietal aplikáciu § 13 ods. 3 cit. zákona s tým, že v spore nedošlo k spojeniu vecí. V zmysle ustálenej judikatúry, dané ustanovenie je potrebné totiž aplikovať nielen v prípadoch spojenia vecí súdom, ale aj v prípade, ak je predmetom sporu viacero nárokov, ktoré môžu v občianskom súdnom procese fungovať ako samostatný predmet. Tiež nie je správne tvrdenie žalobcu, že súd vo veci mal aplikovať § 11 ods. 1 písm. b) cit. zákona. Uvedené ustanovenie sa aplikuje v prípade ak je klientom spotrebiteľ, ktorý je plne neúspešný, resp. vo vzťahu spotrebiteľ a advokát, ktorý ho zastupoval, pričom jeho účelom je ochrana spotrebiteľa v prípadoch, kedy je v spore neúspešný a bude nútený si znášať svoje trovy právneho zastúpenia, teda citované ustanovenie sa neaplikuje vo vzťahu k náhrade trov konania protistrane. Za neopodstatnenú súd tiež považoval námietku žalobcu o neúčelnosti vyjadrenia žalovaného zo dňa 1. 8. 2017 k vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovaného, ktorý súd správne vyhodnotil za účelný, keďže vecne reagoval na vyjadrenie žalobcu zo dňa 18. 7. 2017.“

S poukazom na citované ústavný súd zastáva názor, že napadnuté uznesenie okresného súdu je primerane odôvodnené, jeho argumentácia je zrozumiteľná a presvedčivá. Ústavný súd teda nezistil žiaden procesný exces pri ukladaní náhrady trov konania úspešnej protistrane v odvolacom konaní, a preto nemá dôvod do napadnutého uznesenia zasahovať.

K námietke zákonného oslobodenia sťažovateľa od súdneho poplatku v prípade spotrebiteľských sporov je potrebné poznamenať, že výklad uskutočnený okresným súdom nevykazuje znaky žiadneho procesného excesu, pretože sťažovateľom uplatnenú námietku o oslobodení od súdneho poplatku možno aplikovať iba vo vzťahu k vlastným podaniam spotrebiteľa. Zákonné oslobodenie, na ktoré sťažovateľ poukazuje, zabezpečuje ochranu spotrebiteľa pred platením súdneho poplatku, nie vo vzťahu k náhrade trov konania protistrane (hoci pozostávajú aj zo súdneho poplatku, od ktorého protistrana oslobodená nie je, pozn.). Nejde tu o vyrubenie súdneho poplatku za procesný úkon sťažovateľa, ale o uloženie povinnosti nahradiť trovy úspešnej protistrane v konaní ako výraz procesnej zodpovednosti neúspešného žalobcu.

Vo vzťahu k vytýkanej účelnosti vynaloženia prostriedkov na úhradu trov právneho zastúpenia protistrany, ktorá bola podľa sťažovateľa schopná zabezpečiť si právnu pomoc svojimi zamestnancami, ústavný súd zastáva názor, že v posudzovaných súvislostiach je nevyhnutné rešpektovať slobodu voľby žalovanej protistrany pri výbere subjektu, ktorý jej bude poskytovať právnu pomoc, a preto ani spôsob vysporiadania sa okresného súdu s touto námietkou nemožno označiť ako pochybenie vo veci konajúceho súdu.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd zastáva názor, že medzi napadnutým uznesením okresného súdu a obsahom základných práv, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Sťažnosť sťažovateľa preto pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

V závere ústavný súd dodáva, že vzhľadom na to, že vyhodnotil sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími v nej obsiahnutými návrhmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. augusta 2018